

Sota el cel del Puig

Revista de l'IES Puig Castellar

núm 25 maig 2ª etapa

Curs 2005-2006

Mimosa

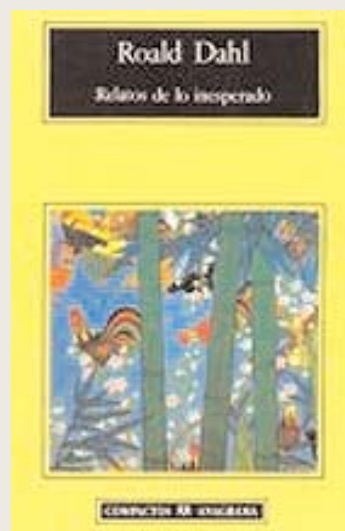
La mimosa és un arbre ornamental de tronc blanquinós originari d' Austràlia. Presenta flors de color groc intens i molt oloroses que s'agrupen en densos raïms. Les fulles són compostes en forma de làmina aplanada. El fruit és lineal i amb la forma típica de tots els fruits de les lleguminoses (mongetes, pèsols etc.)

EL CEL DEL PUIG et recomana

UN LLIBRE....

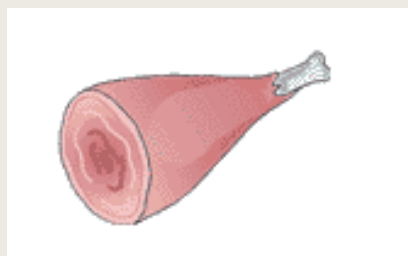
El llibre que et recomana el CEL en aquesta ocasió no és un llibre sinó que en són dos un en català i l'altre en castellà, ambdós d'autors en llengua anglesa.

El primer es titula **Relatos de lo inesperado** i el seu autor és un vell conegut vostre: en Roald Dahl. És un llibre de relats breus, plens d'ironia i humor negre, però divertidíssims, és recomenat per a vosaltres i per als vostres pares perquè és un llibre que el pot llegir tothom.

A l'altre llibre recomanat en català li passa absolutament el mateix, És **La meva família i altres animals** d'en Gerald Durrell, un llibre de memòries de la infantesa i adolescència del seu autor.

Us desitjo que gaudiu força de la lectura i que els recomaneu als vostres pares, amics, etc.

UN DISC...

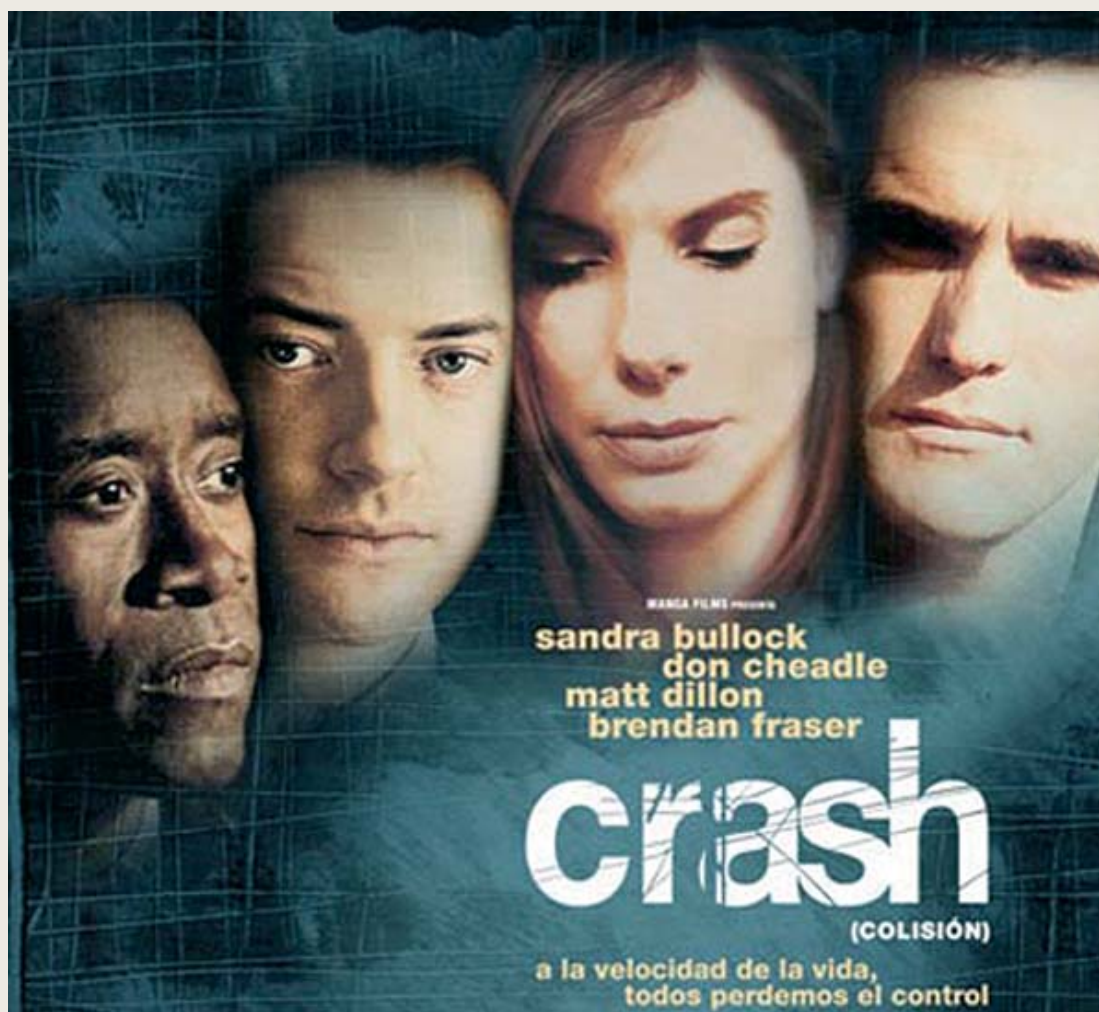
Més que una banda, es tracta d'un grup d'amics; un col·lectiu de músics que fan pintura, graffiti, video, escultures, dansa,...; més que crear, editen també ells mateixos.

Que els anomenis Ojos de Brujo o Fàbrica de Colores, es tracta d'un mateix col·lectiu inquiet i buscavides. Després de "Vengue" (paraula gitana que significa "duende" o "jaleo"), primer disc del grup, ha arribat a mitjan 2002 el segon disc Bari, de semblant estil del primer, però ja es veu una banda més estable, equilibrada i polida . Amb el primer disc havien explorat tantes barreges de gèneres que era complicat amb aquest segon treball seguir per tots els costats, i fa l'efecte que han volgut aprofundir aquesta vegada les exploracions del primer disc. És absolutament un disc que confirma l'enorme potencial del disc. D'Alemanya a Suècia, de França a Bèlgica, de Suïssa a Itàlia, l'èxit dels seus directes ha anat confirmant les seves possibilitats. A Espanya, l'espera era enorme i el públic ha respost amb afecte i il·lusió davant Bari. De gira entre finals de 2002 i inicis de 2003, el grup ha anat en cada data esgotant entrades.

UNA PEL·LÍCULA...

La pel·lícula que et recomanen es diu **Crash**, hi és de les últimes estrenes que s'ha fet en cinema. No és una pel·lícula fàcil d'entendre i molt menys de pair, però és realment una de les poques pel·lícules que et fan pensar, sense ser violenta ni una comèdia poca-solta.

Pel que fa a la forma en què està narrada també té la seva complicació, perquè són una sèrie d'històries paral·leles, però malgrat això és una pel·lícula excel·lent que tots podeu veure des dels més petits de l'ESO fins els de batxillerat o Cicles. Endavant i intenteu anar-la a veure i després em dieu que n'opineu.

UNA PASSEJADA PER SANT JERONI DE LA MURTRA

El monestir de **Sant Jeroni de la Vall de Batlem**, va ser fundat el 1416 pel mercader barceloní **Bertran Nicolau** a la serralada de Marina (Badalona), sobre un mas medieval que era propietat del "mestre racional de la casa del Rei" i que també havia estat construït sobre l'antiga vil·la romana de Poià.

El nou monestir jerònim prengué el títol canònic de la **Mare de Déu de Betlem**, però la pervivència popular del nom del mas sobre el qual s'edificà, dit de "**ça murtra**" per l'existència d'aquest arbust –rars en les nostres conreus–, va fer que gradualment

prevalgués el nom popular. Avui encara es pot admirar una antiga murtra prop de l'original brollador del claustre.

Joan II de Catalunya-Aragó hi feu dedicar el refetor, bastit en un gòtic molt elegant. Els **Reis Catòlics**, que sojornaren al monestir en diverses ocasions, subvencionaven una ala del claustre, en cinc claus de volta de la qual, figura el seu escut sense

la magrana de Granada que encara no havia estat reconquerida.

Consta documentalment que la Setmana Santa del 1493 aquest monarques eren el monestir de la Murtra i hom consta que reberen **Colom** que tornava del seu primer viatge a les Índies.

El 1519 l'Emperador **Carles I** també va visitar el monestir i en el trienni 1530-33 lliurà cent escuts amb els quals es va sufragar la construcció del cor de l'Església. L'emperador va confirmar al monestir tots els privilegis i mercès atorgats pels seus antecessors i hom afirma que des d'allí, el 1535, va projectar-hi la conquesta de Tunis. A finals del segle XVI, com en moltes masies del litoral, fou construïda la robusta torre de defensa per a protegir el monestir de possibles atacs dels pirates.

Els monjos jeronims es distingiren per la seva protecció a les arts. Diversos monjos conrearen assíduament la pintura i la música -el monestir tingué escolania-. En el decurs del segle XVII s'hi instal·là l'erudit **Jaume Ramon Vila** que va llegar al cenobi

la seva valuosa biblioteca; i després el bisbe de París, **Pere de Marca**, que hi escriví part de la seva famosa obra "*La Marca Hispànica*".

El segle XVIII els monjos de la Murtra prestaven suport a les parròquies veïnes i en especial a Santa Maria de Badalona. En ella hi celebraren misses i oficis funerals, i facilitaren mitjans per la construcció del nou temple.

Els jeronims foren també molt hospitalaris i caritatius. Cada dia assistien als captaires que trucaven a les portes de la Murtra.

El 1835, arran de la crema de convents, el monestir fou incendiat i saquejat. Poc abans els monjos havien pogut marxar. En virtut de la llei de **Mendizábal** les propietats de Sant Jeroni de la Murtra també foren desamortitzades amb la qual cosa el monestir passà successivament a diverses mans privades. A les darreries del segle XIX al cos principal de l'edifici s'hi establí la "Colònia d'estiueig de Sant Jeroni" que hi romangué fins al 1936.

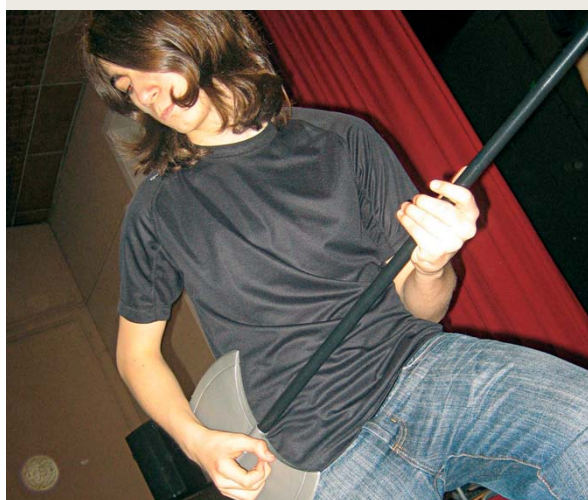
UNA BOTIGA

Si voleu fer algun regal a alguna persona, amic, familiar, etc.

Aneu a la botiga **DUENDE** que està a l'avinguda Santa Coloma nº 50, allí trobareu regalets de baix cost per a tothom, us podeu gastar des d'un euro fins el que volgueu, sempre hi trobareu algun detall.

EL CARNAVAL

L'origen de la celebració del Carnaval és incert; es relaciona amb ritus i festivitats paganes.

Possiblement, amb els que té més relació és amb les festes saturnals que se celebraven a l'antiga Roma. D'aquestes festes ens arribaria el nom de Carnaval ja que era costum passejar per la ciutat una nau muntada dalt d'un carro, el carrus navalis.

Les primeres notícies de la festa de Carnaval a Barcelona daten de l'any 1333 i fan referència a una disposició que prohibeix alguns dels costums amb els que se celebrava la festa a la ciutat com ara cavalcar disfressats o llençar taronges.

Des d'aleshores la celebració ha canviat molt encara que ha mantingut algunes de les seves característiques: la festiva permissivitat, la llicència en els costums o la transgressió de l'ordre establert. El Carnaval és un temps en què tot és permès abans que la Quaresma arribi amb el seus dies d'abstenció i penitència.

Actualment, la Quaresma ha perdut el seu significat d'abstinència col·lectiva, però el rei Carnestoltes - nom que li arriba precisament de l'expressió llatina carnes toldres o carnes tolendas, carns prohibides - continua arribant a ciutats i pobles.

La Quaresma és un període de set

setmanes, des del Dimecres de Cendra fins al Diumenge de Rams, de preparació per a la Pasqua. Durant aquest període l'Església té ordenats l'abstinència i el dejuni en memòria dels quaranta dies que Jesús de Natzaret dejunà al desert. Malgrat que els costums varien segons les comarques, als cristians els està prohibit, durant aquests dies, menjar carn i establir relacions sexuals, i tenen obligació de practicar l'oració, recolliment i penitència. Antigament el dejuni era molt rigorós, però hom n'ha anat perdent el costum. Malgrat tot, encara avui en moltes cases els nens i nenes penjen a casa la figura de la Quaresma a la qual s'enganxa un caramel o un bombò que l'infant arrenca en acabar-se la setmana. A més a més, en algunes cases en les que la pràctica religiosa s'ha difuminat o desaparegut del tot, el dejuni rigorós ha estat substituït per altres tipus d'abstinències: deixar de beure vi, deixar de tallar-se els cabells, deixar de fumar, etc.

Popularment és representada per **una vella de set cames**, feta de paper de diari, un ninot d'ampla faldilla. Cada setmana se li ha de tallar un peu, fins que no n'hi quedi cap, i llavors serà Pasqua. També és costum semblant representar-la amb un bacallà sec penjat de la cua en el sostre de les bacallaneries, el qual duu així mateix penjades, de la vora de baix, set grosses arengades.

HISTÒRIES FANTÀSTIQUES (PERÒ QUE SÓN VERITAT)

LES DENTS POSTISSES

Sembla que la humanitat s'ha fet un fart de patir perquè les dents els feien mal. De fet, però, ja comencem a patir quan ens surten i no cal dir que anar al dentista no ens ve mai bé.

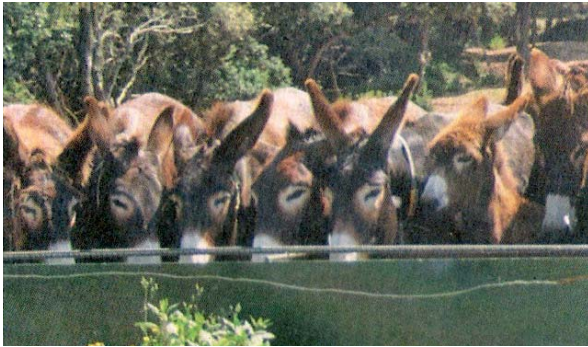
Diuen que els etruscs, fa uns 2800 anys, ja col·locaven dents d'or i marfil que es sostenien amb uns ponts d'or. Van passar però molts anys que la gent se solucionava el problema dentari com podia. Això sí, amb tota mena de sofriments i sense un remei satisfactori.

Una dona realment preocupada per la seva boca va ser la reina Isabel I d'Anglaterra que, com que es va quedar desdentada, tenia la cara més aviat xuclada i feia molt mal efecte. Ho va resoldre posant-se un drap sota del llavi superior per dissimular-ho.

Cap al segle XII, a la gent que tenia diners els enganxaven les dents bones amb les postisses utilitzant un fil de seda. Tot això es feia gairebé sempre només amb la mandíbula inferior perquè en la superior no les podien subjectar suficientment.

Al segle XVIII hi va haver un dentista a París -es deia Fauchaud- que fabricava dentadures que unia a les mandíbules amb motlles d'acer. És evident que les dentadures es devien mantenir amb força seguretat, però s'havia de tenir certa força per poder obrir la boca, mantenir una conversa una mica llarga amb les dentadures del dentista francès devia produir un cert esgotament físic. També hi va haver un dentista italià Giuseppangelo Fonzi que fabricava dents soltes de porcellana i les muntava sobre or o platí.

A l'època napoleònica es van conèixer les famoses "dentadures de Waterloo" ja que els elegants de l'època utilitzaven les dents extretes als cadàvers de la famosa batalla i se les col·locaven.

EL GUARÀ

També conegut com a Burro Català, és un animal que s'ha recuperat després de grans esforços, quan gairebé ja estava en extinció.

Les femelles solen tenir el seu primer embaràs als dos o tres anys de vida. La gestació dura dotze mesos. Els pollins neixen a la primavera i la mare els alleta durant dotze mesos. La base de la seva alimentació és la civada i el solen menjar de 2 a 4 quilos per dia. Aquesta alimentació es complementa amb herba seca i pa sec.

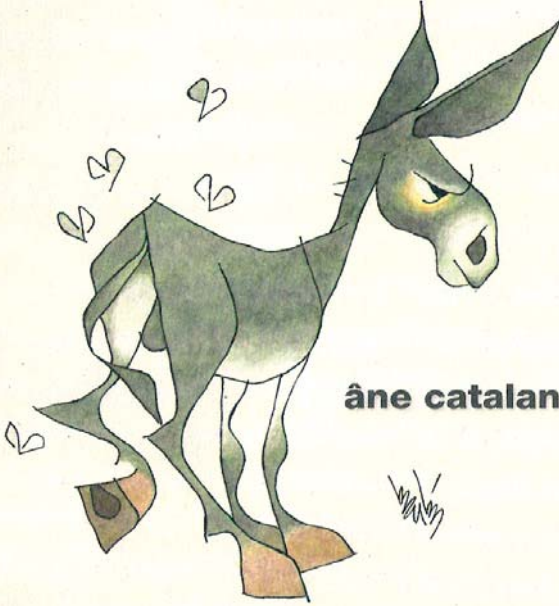
És un animal extremadament resistent i treballador, per això ha estat des de sempre molt apreciat com animal de càrrega per tragar mercaderies a llocs on no s'hi podia accedir per altres mitjans.

A la població d'Olvan molt a prop de Berga es troba la major reserva de guarans del món.

ruc català

burro catalán

catalan donkey

âne catalan

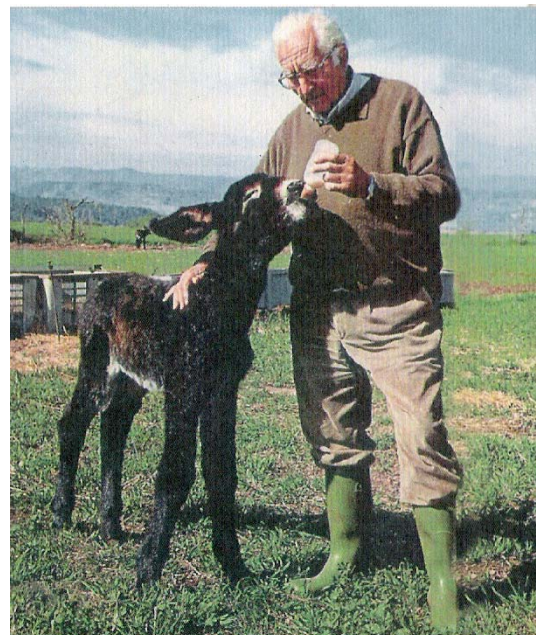
katalanischer esel

asino catalano

FUIVES

CENTRE MUNDIAL DEL GUARÀ CATALÀ

ÉL Y ELLA

Él, un chico normal y sencillo, amigo de sus amigos, un día se enamoró. Ella sentía lo mismo hacía él, le veía distinto a los demás chicos, nunca había sentido algo parecido.

Pasaron meses juntos hasta llegar a una situación en la que surgieron dudas. Él ya no sentía nada, su corazón ya no se aceleraba cuando estaba cerca de ella, ya no veía ese brillo tan especial en sus ojos, ya nada era igual. Por culpa de aquel corazón que sin querer había dejado de amar, aquel amor se rompió.

Ella, comprensiva pero destrozada, aceptó ser su amiga y nada más. Pero, al día siguiente ni le miró a la cara, tampoco sabía qué decirle, no le salían las palabras cada vez que le veía. Esto fue durante unos días.

Pasado un tiempo, empezaron a hablarse. No fue muy tarde cuando ella se enteró de que él estaba con otra chica. Aquella situación le destrozó aún más el corazón: por una parte se alegraba ya que cuando quieres a una persona deseas lo mejor para ella, deseas que sea feliz, pero por otra sentía celos, rabia, dolor... emociones que sólo las pasaba ella y nadie más. Ninguna persona sabía lo que realmente le estaba pasando, ya que delante de la gente fingía ser una chica alegre y sin preocupaciones, pero por dentro... estaba triste y sin nadie a quién acudir, todo se lo callaba. Necesitaba sacar todo aquello que deseaba decirle al chico con quién había pasado los mejores momentos de su vida. Entonces empezó a escribir:

"Me costaría escribir pensamientos de amor en momentos tristes de mi vida, sin embargo por ti mi inspiración florece humildemente como flor en primavera. Contigo y por ti he llorado y no lo oculto porque eran lágrimas de amor, he reído como con el mejor amigo, he vivido feliz como un pájaro libre por el cielo abierto. Cada día un 'te quiero' de tu boca era para mí un rayo de sol en un día gris, era un suspiro para mi corazón que latía con fuerza, era como una gota de esperanza en tiempos de sequía. Si tuviera que definir la sensación del querer sólo podría hacerlo con ejemplos. Mis abrazos siempre frágiles, era imposible hacerte sentir todo mi amor con todas mis fuerzas y derretirme por el contacto de tu piel a la vez. Mi piel y la tuya formaban una unión inseparable como el agua del mar y la tierra. Con extremada precaución acariciaba tus labios con la yema de los dedos como si de una burbuja de jabón se tratara. e. Buscaba algo dentro de tus ojos en cada cruce de miradas y me perdía en ellos como una estrella entre todas las demás.

Sé que estas palabras sinceras nunca llegarán a tus oídos y caerán en el olvido, como

las huellas que cubren las olas tras de ti al andar por la orilla de mi vida, pasando a ser tesoros de palabras perdidas en lo más profundo de mi corazón.

Te he querido, te quiero y siempre te querré.”

Esto que escribió era lo que sentía y aún siente por él.

La relación que tenía él con su pareja se terminó y las cosas empezaron a cambiar entre los dos.

Siempre estaban juntos y se lo contaban todo: sus problemas, sus alegrías, sus secretos... todo. Ella, siéndole sincera, le explicó lo que había estado sufriendo todo este tiempo por él y que aún seguía sufriendo, ella nunca lo olvidó. Es que nunca olvidas a una persona, sólo aprendes a vivir sin ella.

Pasó el tiempo y, finalmente, él había aprendido a amarla tal como ella le amaba a él. La conoció aún más y se dio cuenta de que la chica que andaba buscando la tuvo siempre delante suyo. Se dio cuenta de que ella siempre había estado en lo más profundo de su corazón. Fue entonces cuando comprendió lo mucho que la había querido...

Laura Guerrero 4ºB

XERRADA SOBRE ELS CONTES AFRICANS

Va venir una senyora que es deia Olga Santiago (és psicòloga).

Va contar uns quants contes que va treure de la seva motxilla i tractaven de contes africans.

LA MEVA OPINIÓ:

Em va agradar el conte **del caçador i el cocodril**:

Tractava d'un cocodril que no podia caminar, i va passar un caçador i el va portar uns quants metres al damunt, i el cocodril li va dir que fins al riu i el va portar al riu. El cocodril volia menjar-se al caçador, i va venir una guineu i li va dir, al caçador, que se l'emportés al seu poble, per menjar-se'l ell i així va acabar tot.

Em va agradar molt.

Rubén Allué López 1 C

CONTES AFRICANS

El dilluns va venir l'Olga, una noia que ens va explicar contes africans.

Els contes eren molt curts i infantils, escrits en francès.

Després ens va ensenyar amb què jugaven els nens africans: joguines d'alumini i de llauna, ninots fets per ells i una espècie de xilofon fet amb fusta i corda.

Va tocar una mica l'instrument i sonava com si fos de metall

Javier Martín i Andreu Caixal 1 A

A mi el conte que més m'ha agradat ha estat el de l'Eruga, perquè el conte anava de què una nena era molt burleta.

I se la va menjar una eruga gegant i al germà mitjà també.. I el germà petit era molt valent i mata l'eruga i van sortir els seus germans de la seva panxa.

Després de l'eruga lletja en va sortir una papallona maquíssima.

Macarena Pérez 1 A

SIMULACRE D'INCENDI

El dimecres 1 de febrer de 2006 a les 10:19 va sonar la sirena vàries vegades, això significava que començava el simulacre d'incendi. Em va semblar una mica...no sé, no em va agradar perquè en el col·legi i anaven els bombers i les ambulàncies en canvi aquí, a l'institut no es va fa res d'això.

Maria Barrero 2C

Jo penso que està bé que facin cada any un simulacre d'incendi, per saber com hauríem de sortir de les classes si hi hagués un incendi. Potser si això passes la majoria de la gent no sortirien així, en ordre, però de totes formes no està malament que ho fem. El dimecres 1, a la segona hora, va tocar el timbre i tot vam baixar per les escales més properes i vam sortir al pati. Havíem de tancar les persianes i finestres i així ho vam fer. Després d'uns minuts tots vam pujar de nou a la classe.

Maria García 2C

SORTIDA AL SKATING

Vam sortir a les 9:30 h i vam arribar al Skating a les 10:15h. Vam esperar un quart d'hora perquè estava encara tancat.

Quan vam entrar ens van explicar com havíem de guardar les bosses. Quan tots ja teníem posats els patins, vam entrar a la pista de patinatge, hi havia gent que sabia patinar i gent que no en sabia. Molta gent sempre estava pel terra. I tots ho vam passar molt bé.

Daniel Sánchez i Sandra Roca 1A

QUINA ÉS LA TEVA CANÇÓ PREFERIDA?

Aquest cop li toca el torna al Biel Riba, li hem preguntat quina és una de les seves cançons preferides i ens ha dit **Diguem no** una cançó del cantautor català **Raimon**. També ens ha dit que cada vegada que sent aquesta cançó recorda la seva joventut i la lluita que aleshores hi havia contra el franquisme per recuperar les llibertats que s'havien perdut.

Diguem no. Raimon

Ara que som junts
diré el que tu i jo sabem
i que sovint oblidem:

Hem vist la por
ser llei per a tots.
Hem vist la sang
—que sols fa sang—
ser llei del món.

No,
jo dic no,
diguem no.
Nosaltres no som d'eixe món.

Hem vist la fam
ser pa
dels treballadors.

Hem vist tancats
a la presó
homes plens de raó.

No,
jo dic no,
diguem no.
Nosaltres no som d'eixe món

DECÀLEG DEL BON AMIC

Qui et dóna ànims quan ho necessites
solidari // solidaritat

Una persona amable
amable // amabilitat

El que no diu els teus secrets
discret // discreció

El que et dóna la seva opinió sincera
sincer // sinceritat

Qui no t'abandona en els mals moments
lleial // lleialtat

En qui pots confiar
fidel // fidelitat

Amb qui ho passes molt bé
alegre // alegria

El que et deixa les seves coses
generós // generositat

Qui t'ajuda
magnànim // magnanimitat

Qui t'accepta com ets
tolerància // tolerant

(magnànim: de cor gran)

I ara respon-te tu mateix/a:
I jo sóc un bon amic/una bona amiga?

Activitat realitzada en grup per 1r B

Alumnes de l'Institut d'Ossimo

Durant la setmana del 28 d'abril al 5 de maig vam rebre la visita dels alumnes de l'Institut d'Ossimo. La Toscana, Itàlia. Van ser 28 nois i noies i dos professors que van ser acollits a les cases d'alumnes de tercer i quart d'ESO.

L'experiència, pel que tots ens van manifestar, va ser molt positiva. Tots van estar molt contents de la trobada. Els nostres alumnes van ser uns amfitrions d'excepció, els van passejar per Barcelona, per Santa Coloma, Girona i Figueres. També els van portar a la platja i a alguna que altra discoteca.

Ara estan esperant poder retorbar-se a Ossimo si tot va bé ho podran fer el proper mes de setembre.

L'experiència s'ha valorat molt positivament, però sou vosaltres, els alumnes, els qui realment ens heu d'escriure i explicar-nos quines impressions i vivències heu tingut.

Apa! ànims i escriviu alguna coseta. Espero notícies vostres!!!

AIGÜES ENCANTADES

El Seminari de Català va portar els alumnes de quart de l'ESO al Teatre Nacional de Catalunya a veure una de les obres més emblemàtiques del modernisme: **Les Aigües Encantades** d'en Joan Puig i Ferrater, una obra que malgrat l'any en què va ser escrita no ha perdut vigència pel que fa al missatge de fons que ens vol donar: l'obscecació i el fanatisme davant la ciència i el coneixement.

ANEM AL T.N.C. A VEURE AIGÜES ENCANTADES

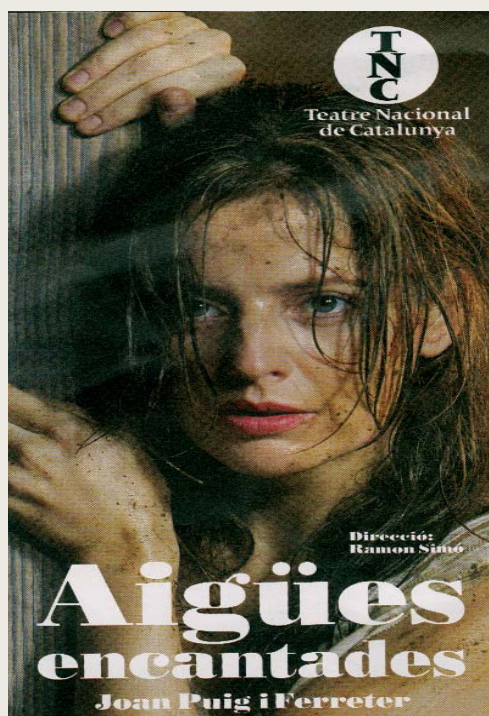
El teatre

El que em va impressionar molt va ser com era la sala, sobretot la forma de les grades, que s'entri per dalt i només entrar tens l'escenari als teus peus i la funció que té aquesta forma és que des de qualsevol angle es pugui veure l'escenari complet. Per fora, el teatre també es veia imponent però per dins és incomparable perquè tot el que aparenta l'exterior queda petit amb el que et trobes a l'interior.

L'obra

Em va agradar molt la posada en escena: el decorat, el moment que va ploure, la forma de les grades...

L'obra en conjunt va estar bastant bé, encara que segons quins moments es feia una mica pesada. El més interessant va ser el final, quan hi ha la baralla a casa del pastor. El foraster, que estava a favor de fer servir les aigües de la Verge com a regadiu, ha de sortir corrents perquè tothom hi estava en contra, menys un petit grup (cinc persones) que són les úniques del poble que pensen diferent dels altres. El foraster, que és un enginyer estranger, simbolitza el progrés que ve de fora i el poble representa el nostre país, llavors endarrerit i sotmès al poder dels rics i de l'Església. La religió s'enfoca com una superstició que no deixa avançar ni prosperar els pobles ni les persones. El poble apedrega el foraster fins que es va posar a cobert i comencen a tocar les campanes de l'església i tothom l'abandona, fins i tot els que el defensaven, menys la noia, Cecília, la protagonista, que marxa amb ell deixant el poble, els seus pares i el pobre mestre sol.

Teatre Nacional de Catalunya

Director: J. Ferrater
Escenari: J. Puig i Ferrater

Aigües encantades
Joan Puig i Ferrater

EL VIATGE A PARÍS

Com cada any els cursos de primer de batxillerat fan un viatge de final de curs, ja que el proper any han de fer, si tot va bé, la selectivitat i no tenen temps material per poder celebrar-ho amb un viatge. És per això que el viatge de final de batxillerat es fa al primer curs i no pas al segon.

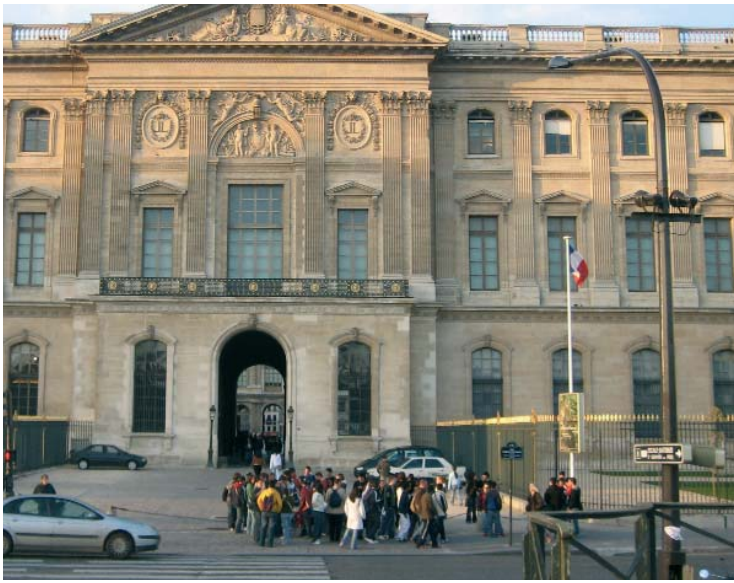
Enguany han anat a París, la capital d'Europa i per a molta gent la capital del món, París és una ciutat impressionant, molt gran, exageradament gran, els edificis són majestuosos, els jardins i la seva famosa Torre Eiffel prodigi de l'arquitectura en ferro típica del segle XIX.

Primerament van visitar Futuroscope a Poitiers, una mica abans d'arribar a la capital, un gran parc temàtic dedicat a la ciència i a la tècnica. Posteriorment es va visitar París, els seus museus, edificis, barris i també van poder passejar-se pel Sena sobre un Bateau Mouche, un petit vaixell cobert que fa una visita de París seguint el riu i els seus meravellosos ponts. L'últim dia el van dedicar a divertir-se com a nens ja que es van passar el dia passejant per Disneyland on van poder confraternitzar amb Miky, Pluto, Donald, etc.

I la tornada a casa després de més de 10 hores d'autocar.

Però com diu la dita. " París ben val una missa"

EL CONTE DE SANT JORDI

La història que us contarem tracta de l'egoisme d'un nen que, per culpa de la seva avarícia, li mancava un dels tresors més importants de la vida: l'amistat, un tresor no material que la gent com ell no valora. Estava tan buit que només es fixava en el que per a ell eren els tresors: coses materials(diners, joguines...). A continuació us deixem amb el relat de l'anècdota que canvià la seva vida.

EL MILLOR REGAL

Fa temps hi havia un nen, Marcus, que era immensament ric, o ho seria aviat, ja que en un futur no molt llunyà, heretaria la fortuna de cent bilions d'euros.

Era molt egoista, prepotent... Vaja, que poca cosa bona tenia. La seva mare, Margot i el seu pare Maurice, el tenien molt mimat, ja que era fill únic i sa mare sentia un afecte excessiu vers ell.

Quedaven tres dies per al seu aniversari, Marcus només pensava en què li regalarien els seus pares i els seus nombrosos parents.

El nen no teina amics per ser com era, però això no el preocupava gens ni mica. Les úniques coses que el podien preocupar eren els seus béns materials: Les seves joguines, els seus diners i poc més.

Per fi, arribà el dia més anhelat per ell, el dia del seu aniversari. Marcus va baixar del segon pis, on es trobava la seva habitació.

Aquest dia Marcus complia onze anys.

Quan va arribar a la sala d'estar s'esperava trobar tot ple de regals embolicats amb lluents papers de colors lligats amb llaços de seda com cada any.

Però, quina sorpresa es va endur quan no va trobar cap regal, res, ni un sol paquet. Així que va anar a buscar els seus pares per demanar-los-els. I quan els els va demanar, son pare li va donar un bitllet d'avió mentre ell i sa mare li deien

"feliç aniversari". Marcus obrí el sobre que contenia els bitllets, esperant que fossin per anar a DisneyLand París, on havia anat unes vint vegades. Però no, el destí no era París, sinó Sud-Àfrica. Aleshores va preguntar als seus pares per a què aniria a Sud-

Àfrica, i Margot, posant un dit sobre els llavis de Maurice,(que estava a punt de contestar) digué que seria una sorpresa.

Al dia següent, Marcus se n'anà cap a Sud-Àfrica, on es trobaria dues setmanes junt al seu monitor particular. Un cop allà, els van anar a buscar ab un jeep típic de fer safaris. El conductor els va portar cap a un poblat on habitava la tribu dels Xokyta. Allà hi havia diverses casetes on es trobaven es metges sense fronteres, que mostraven a Marcus i al seu monitor com era la vida de les persones que hi vivien, i també els van explicar que hi havia un munt de tribus com aquella, que necessitaven ajuda. I així pasaven els dies, tan aviat calia ajudar a fer cures als malalts, com anar a visitar les tribus més properes a la dels Xokyta per ajudar-los... Fins que va arribar el dia de tornar a casa.

Quan va trepitjar a l'aeroport, on el van ebre els seus pares, aquests notaven molt estrany en Marcus, ja que el nen tenia el cor encongít de veure aquelles persones; i això li va fer obrir els ulls i veure com era ell, que mai no en tenia prou, que sempre en volia més, més i més.

Així, quan amb prou feines podia contenir les llàgrimes, digué als seus pares: Gràcies, moltes gràcies. Aquest és el millor regal que em podríeu haver fet a la meua vida.- Acabà tot emocionat. I, des d'aquell dia, aquell Marcus de qui estavem parlant, no era el mateix, era un Marcus amable(ja que, gràcies a aquest canvi, va guanyar molts amics), generós(doncs, després d'haver reflexionat, va donar gran part de les seves joguines i sa fortuna als necessitats), i, el més important, amb molts amics.

FI

I ara, la lliçó moral d'aquesta història:

No tot és el que es veu, hi ha molts valuosos tresors invisibles i, generalment aquests són els més importants; si us plau, no deixem que el materialisme del qual el món és víctima ens encegui.

Valorem el que tenim i sapiguem apreciar els valors de la vida: coses que, si es tenen en compte, són transformades en aquests valuosos tresors, tresors que no es gasten, que no es perden ni es trenquen, però que al mateix temps són els més delicats, encara que, si els sabem cuidar bé, poden durar per sempre.

Carla Domínguez 2ºA.

Sota el cel del Puig

Revista de l'IES Puig Castellar

Gràcies per la vostra inestimable col·laboració
i a les professores: Margarida Mercadal i Agustina Rico,
I recordeu, envieu tot el que volgueu publicar a rferna29xtec.net